

Kuni ta suri

Nadežda Ptuškina

Nadežda Ptuškina „Пока она умирала“
Romantiline komöödia

Kuni ta suri

Lavastaja ja muusikaline kujundaja Peeter Raudsepp
Kunstnik Lilja Blumenfeld
Kostüümikunstnik Yana Khanikova
Valgus Arne Maasi
Tõlkija Eduard Salmistu

OSADES:

SOFJA IVANOVNA – Ülle Kaljuste
(Eesti Draamateater)

TATJANA – Ülle Lichtfeldt

IGOR – Eduard Salmistu

DINA – Anneli Rahkema

Kuni oktoobrini 2020 mängis Sofja Ivanovna rolli Maria Klenskaja.

Esietendus 16. oktoobril 2018 Rakvere Teatri väikeses saalis
Etenduse juht Eili Neuhaus

Nadežda Ptuškina

Vene näitekirjanik ja stsenaarist, teatri- ja filmilavastaja Nadežda Ptuškina on sündinud 1949. aastal Leningradis. Ta lõpetas 1976. aastal Moskva Kunstiteatri teatrikooli lavastaja erialal.

Ptuškina on kirjutanud enam kui 70 näidendit, millest on Venemaal lavale jõudnud 40. Kuid tema menu ulatub ka kaugemale: peamiselt on ta tekste lavastatud Ida-Euroopas ja Baltimaades, kuid ka Iisraelis, Hiinas ja Jaapanis. Ptuškina tuntuimad näidendid on „Kuni ta suri“, „Nutt esidasi!“ „Kõik, mida ma tean meestest ja naistest“, „Võõraste küünalde all“, „Ebanormaalne“, „Lammas“, „Lehm“, „Tule ja võta“, „Mažoor“ ning „Braavo, Laurencia!“. Lisaks on tema stsenaariumite põhjal tehtud 9 filmi, kolm korda on ta olnud ise ka filmide režissöör.

Eestis on Ptuškina näidendid toodud lavale kahel korral Vene Teatris: 1998. aastal „Seniks, kuni ta suri“, mille autor ka ise lavastas, 2004. aastal „Braavo, Laurencia!“ (lavastaja Eduard Toman).

Ajakirja „Kaasaegne dramaturgia“ andmetel on Nadežda Ptuškina praegu Venemaa teatrites enim mängitud autor.

Ptuškina on öelnud, et kohtleb teatrit nagu meest: sa võid armastada teda nii truult, targalt ja poeetiliselt kui soovid, kuid mitte kunagi ei tohi sa ennast peale suruda. Teater, nagu ka mees, peab uskuma, et tema vajab sind.

Kogu tõe näidendist „Kuni ta suri“

„Kuni ta suri“ on üks minu enim mängitud näidendeid – lisaks Venemaale on see lavale toodud Ukrainas, Rumeenias, Jaapanis ning paljudes teistes riikides. Kuid edu ei saatnud näidendit kohe.

„Kuni ta suri“ sünnilugu algas 1995. aasta kevadel Moskvast, kui pärast ühe minu teise näidendi esietendust Stanislavski nimelises Draamateatris kohtasin teatriljuidmilla Kasatkinat, tuntud näitlejannat, keda olin lapsest peale imetlenud. Talle oli etendus väga meeldinud ning ta palus, et kirjutaksin talle näidendi. See palve andis mulle justkui tiivad ja ma hakkasin kirjutama juba samal õhtul.

Juhuslikult oli mu laual Dickens „Nicholas Nickleby elu ja seiklused“. Kuna mul polnud aimugi, millest alustada, ei mõelnud ma kaua, avasin Dickensit ning kirjutasin puhtale lehele ümber oma lemmikkoha selles raamatus. Pärast väikest järelemõtlemist otsustasingi alustada näidendit nii: üks vanem naine loeb veel vanemale naisele Dickensit ette. Miks selline algus? Esiteks sellepärast, et Dickensit kõige rohkem lebas mu laual. Teiseks armastan ma väga Dickensit – iga kahe-kolme aasta tagant loen ma tema kogutud teosed uuesti läbi. Ja nüüd „aitas“ Dickens mind. Ta kinkis mulle õige meeoleolu, tegelaste lahkuse ja näitas mulle sobivat stiili.

Mul on kolm last ja seitsme-kaheksa aasta jooksul, mil nad kasvasid, lugesin ma neile ette. Seda mitte pool tundi või tund. Valgetel Piiteri öödel algasid lugemised kaheksast õhtul ja kestsid neljani hommikul. Ma lugesin lastele ette romantilises kohas, meie väikse suvila pööningul Peterburi lähisel. Kunagi lugesin ma ette oma vanaemale, hiljem haigemale emale ja nooremale vennale. Mulle endale lugesid lapsena ette minu isa, vanaema ja tädi. Nüüd kujutasingi ma näidendit kirjutades ette, et kangelanna ema on haige ning ta loeb talle ette, sest nad on mõlemad intelligentid ja televiisor ei asenda mitte kunagi raamatut.

Edasi polnud enam mingit küsimust. Tundus, et kõik on selge. Näidend sündis kergelt ning oli kahe nädala pärast valmis. Palju rohkem läks aega selle toimetamisega. Siin abistasid mind mu lapsed, kelle juurde jooksin iga uue kirjatud leheküljega. Palusin neil ausalt öelda, kui kuuldu tundub igav. Tütreid olid valmis pidama geniaalseks iga minu kirjutatud lauset, kuid poeg võis peale viit-kuut repliiki manada ette demonstratiivse kannatava näo ning soiguda: „Ema, see on nii igav. Ma ei suuda enam kannatada.“ Siis lõpetasin lugemise ning läksin ja töötasin tekstiga edasi.

Olin kohe veendunud, et näidendit saadab suur edu, paraku ei meeldinud tekst alguses kellelegi – seda peeti igavaks ja lavale sobimatuks. Lõpuks soovitas kriitik Irina Vasilinina seda Aleksandra teatril. Ka seal pidas juhtkond seda akadeemilisse teatrisse sobimatuks. Teksti lugesid kaks suurepärase näitlejannat, kuid isegi nende toetus ei aidanud. Lõpuks sekkus Vasilinina ning kasutas ära oma ametiseisundit – temast sõltus teatri kuvand ajakirjanduses, seega võeti näidend lõpuks töösse.

Kuid rõõmustamiseks oli veel vara. Läbimängu tulid vaatama teatriveteranid, kel oli „vodevilli“* jaoks liiga konservatiivne maitse. Kuid isegi neile paistis etendus meeldivat ja näis, et nad elavad kaasa. Vaheajal kuulsin neid rääkivat, et näitlejad on tublid, mängivad hästi, aga näidend ise on kohutav.

Liigub ringi legend, et kunagi mängisid geniaalsed näitlejad suure eduga väga halba näidendit. Ma olen elanud pika elu, olnud paljudes teatrites, aga pole kunagi sellist asja näinud. Ma pole kunagi näinud, et head näitlejad oleks päästnud ja tõstnud püüdmatusse kõrgusesse halva teksti. Nüüd pidin ma seda suhtumist kogema enda peal.

Aleksandra teater ei olnud harjunud tooma lavale algaja näitekirjaniku ebaharilikku vodevilli-tüüpi näidendit. Kuuldes teatriveteranide hinnanguid sattusid nad paanikasse. Hoolimata edukast läbimängust otsustati esietendus ära jätta ja mängida selle asemel üht pikalt repertuaaris olnud lavastust. Läbimängu vaheajal otsis mind üles Dinat mängiv näitlejanna. Ta oli väga ärevil, sest näitlejateni olid juba jõudnud kuuldused esietenduse ärajätmisest. Ta haaras mind käest ja tiris kaasa. Me jooksiime mööda teatrit, otsides telefoni, millega saaks salaja rääkida (mobiiile siis veel polnud). Ilmselt olin ma talle vajalikuks moraalseks toeks. Lõpuks jõudsiime mööda keerdtreppi teatri kõige kõrgemasse kohta, väiksesse hämarasse ruumi. Just sealt helistas ta erutunult oma sõbrale, tutvustas olukorda ja palus tal sel päeval telefonikõnesid mitte vastu võtta. See sõber, Aleksandra teatri näitleja, mängis peaosa lavastuses, mida taheti meie esietenduse vastu ära vahetada. Sõber osutus heaks sõbraks ning peitis end juhtkonna eest. Sellepärast sai minu esietendus toimuda ja seda saatis suur edu!

Pärast Aleksandra teatri lavastust järgnesid esietendused juba Moskva Kunstiteatris ja teistes teatrites kõikjal üle Venemaa – vaevalt leidub linna, kus seda poleks kordagi lavastatud. Esietenduste tippaeg langes aastatesse 1995–1998 ning peaaegu kõik lavastused olid edukad ning jäid aastateks repertuaari.

*Nadežda Ptuškina „Kogu tõe näidendist „Kuni ta suri““,
vene keelest refereerinud Kristo Kruusman.*

* vodevill – 18. sajandi lõpus hoogsa intriigiga, muusika, laulu ja tantsuga lõbus lühikomöödia, mis 19. sajandi II poolel taandus opereti ees. Mõistet on eriti Venemaal kasutatud ka lõbusa loo, komöödia sünonüümina. Lavastuse „Kuni ta suri“ kontekstis sobib ka romantiline komöödia.

Charles Dickensi mõtteteri

Maaailmas ei ole midagi nii vastupandamatult
nakkavat kui naer ja hea huumor.

Olgu sul süda, mis eal ei kivine, meel, mis eal ei väsi
ja puudutus, mis eal ei haava.

Armastav süda on tõeline tarkus.

Pea meeles, et iga inimene on loodud olema sügav saladus
ja müsteerium kõikide teiste jaoks.

Mitte keegi, kes kergendab teiste koormat, ei ole kasutu.

Kõigi inimeste elus on valu ja õnne. Ärge peegeldage mineviku
kurbust, vaid tänaseid rõõme.

Ma loodan, et tõeline armastus ja tõe on tugevamad kui
kurjus ja ebaõnn.

Ma olen olnud muserdatud ja katki, kuid loodan,
et kasvan kokku tervemana.

Kurbuses ja meeleheites on üüratu jõud.

On olemas õpitud tarkus... ja on olemas südame tarkus.

Naise üksindus ja kuidas sellest välja tulla

5 viisi, kuidas muutuda kuivikuks

Maailmas leidub naisi, kes pole just lollid, ka riides käivad kenasti, pole suu peale kukkunud, kuid nende poole lihtsalt ei tõmba. Neis pole särtsu ja teravust. Nad on armsad, kuid magedad nagu dieetküpsised. Kasulikud, õiged, kuid igavad. Mis muudab sellised suurepäraseks naised kuivikuks?

1) Kindlad põhimõtted, mis ei kuulu ülevaatamisele

Käterätt peab alati rippuma konksu otsas, kohvi ja teed saab pärast magustoit, roosat ei kanta koos rohelisega. Nii õpetasid ema ja vanaema. Kuid me ei näe, et maailm muutub. Me seisame ikka veel vihmavarju all, kuigi taevas paistab juba ammu päike. Pealegi nõuame me nende reeglite täitmist ka teistelt ja oleme hämmeldunud, kui nad ei pea neid üldkehtivateks.

2) Seksuaalsuse allasurumine

Te vaatate mõnikord – oh õudust – mehi naiseliku huviga. Aga olete sellepärast enda peale pahane. Võib-olla riidlesid vanemad teiega lapsena, kui tundsite huvi mõne poisiga vastu või rebisid teie käest armastusromaani ja viskasid prügi-kasti. Sellepärast on teie seksuaalsed soovid seotud süütunde ja keeldudega. Kuid külgetõmme vastassoo poole on loomulik asi – see ei sõltu teist. Teie võimuses on otsustada, mida selle tundega teha. Kui te selle energiakanali sulgete, muutute elavast naisest kibedaks vanatüdrukuks, kes mõjub ärritavalt mitte ainult meestele, vaid ka naistele.

3) Hirm olla pealetükkiv

Te ei lähe esimesena võõra inimese juurde, ei avalda seltskonnas oma arvamust, ei lähe sünnipäevale kui tundub, et kutse oli juhuslik. Sellisele naisele ütlesid kunagi vanemad: „Laps räägib siis kui kana pissib.“ See naine on ka täiskasvanuna veendunud, et ta ei huvita mitte kedagi. Sellises olukorras tuleb isikliku kogemuse kaudu mõista, et on olemas inimesi, kes rõõmustavad teie üle ning kohti, kus teid tahetakse näha. Kui te ei võta vastu esimest kutset, võite jääda ilma paljust huvitavast.

4) Ülemäärane tähelepanu pööramine välimusele

Isegi prügi välja viies teete täieliku meigi. Keegi ei tohi teid näha ideaalse soenguta, seega tegelete rongi tualetis enda üleslöömisega. Ei, ma ei kutsu üles välimust hooletusse jätma. Kuid naine, kes kulutab palju energiat oma välimusele, näeb välja nagu portselannukuke, keda ei julge puudutada.

5) Huvipuudus teiste inimeste vastu

Te kaebate lähedaste sõprade ja armastatu puudumise üle? Aga ehk tunnete seltskonnas huvi kõige muu kui inimeste vastu? Sellised naised jutustavad monotoonse häälega enda asjadest ega kuula teisi, ei tunne tõelist huvi nende mõtete ja tunnete vastu. Kui te tahate, et teid märgataks ja hinnataks, õppige teisi kuulama. Uskuge mind, inimesed on väga huvitavad.

Kahjulikud nõuanded – kuula ja tee teisiti

1) Miks sa oled kogu aeg üksik? Mine jaluta ringi.

Palju kaasaegsed naised peavad vajalikuks külastada avalikke üritusi ja olla n-ö nähtavad. Kuid iseenda jaoks ei jäägi aega. Pidage meeles – elu kõige tähtsam tutvus on iseendaga. Kui te ei kohtu endaga, ei kohtu te ka oma õnnega. Te lihtsalt ei tea, mida tähendab õnn just teie jaoks. Leidke aega iseendale. Minge kohvikusse, mille vaade ja sisustus meeldib just teile, mitte ainult teie kaaslastele.

2) Mida rohkem veedate aega sõbrannadega, seda vähem võimalusi on sul kohata oma tulevast.

Ehk olete lugenud naisteajakirjadest, et sõbrannad on võistlejad, kes mõtlevad ainult sellele, kuidas meilt kavaleri üle lüüa ning mehi kohtab ainult spordivõistlustel. Kuid tegelikult on sõbrannade ring üksikule

naisele väga tähtis. Sõbrannad on nagu akud, kellelt saate toetavat energiat. Kui peale nendega kohtumist lähete tänavale, tunnete end palju naiselikumana ja võite minna nii jalgpallimatšile kui tuumafüüsika konverentsile. Pidage meeles, potentsiaalsed peigmehe on teile valmis järgnema kasvõi maailma lõppu.

3) *Tunned end üksikuna? Aita neid, kel on veel halvem: kodutud, vanurid, orvud.*
Sellest nõuandest on sama palju kasu kui soovitada 40-kraadise palavikuga käte-kõverdusi teha. Üksikul naisel on endalgi piisavalt raske. Aidata teist ja seejuures ennast mitte kaotada on suur kunst. Kui tahad teisi aidata, saa kõigepealt ise õnnelikuks.

4) *Sa ei oska lihtsalt meikida ja riietuda. Seega lähme kosmeetikapoodi ja ilusalongi.*
Ükski naine maailmas pole jäänud üksi oma välimuse tõttu. Selliste nõuannete andmine on alandav. Juba iga neiu teab, mida selga panna ja milline soeng talle sobib. Kui see neiu paneb selga kohutava kollase pluusi ja vormitu halli ürbi, siis teab ta täpselt, et ta noormeestele ei meeldi. Järelikult sel eluetapil ta seda ei tahagi ja tema otsust tuleb austada.

5) *Tule minu sünnipäevale, seal on ka üks kena vallaline mees.*
Naine pole üksik selle tõttu, et pole siiani kohanud seda õiget, vaid lihtsalt sellepärast, et ta pole suheteks valmis. Pealegi on selline kosjasobitamine samuti inimväärikust alandav. Sellistest pakkumistest tuleks ära öelda.

6) *Sünnita laps iseendale, kavatsematagi mehega koos elada.*
Sellist nõuannet kuuleb üha enam, kui naine läheneb kriitilisele vanusele. Aga tunnistame ausalt: sünnitada last „iseendale“ on võimatu. Lapses on alati olemas isa pool ning õigus tema tähelepanule, tema suguvõsale. Mitte asjata pole asju sellisesse järjekorda seatud – esmalt on vaja õppida olema naine ja alles seejärel ema.

7) *Kuidas sa võid kaevelda? Võrreldes vanaema eluga Teise Maailmasõja ajal on sinu elu lihtsalt paradiis.*

See pole enam nõuanne, vaid etteheide, kus hingelistele läbielamistele lisatakse veel süütunne. Kus on minu elus samaväärne kangelastegu? Ma ei palveta öö läbi ega hoolitse vähki surevate laste eest, mu elu täidavad ainult kohtumised sõbrannadega, jalutuskäigud, kohvikud... Kuid kangelastegu on tunnistada iseendale – jah, mul on probleem. Mul ei õnnestu see, mis teiste jaoks on kerge ja loomulik: luua suhteid, abielluda, sünnitada lapsi ja nende eest hoolitseda. Teie kangelastegu on mõista oma üksinduse põhjuseid ja leida neist väljapääs, näha vaeva, et maailmas oleks üks üksik naine vähem ja üks õnnelik rohkem.

Olga Gumanova raamatust „Naise üksindus ja kuidas sellest välja tulla“, vene keelest refereerinud Kristo Kruusman.

Kas kõik on juhus? Juhuse kaks liiki

Paljud inimesed kahtlevad sisimas, kas juhused on ikka tõepoolest olemas. Neil on tunne, et kõik, mis nendega juhtub, käib mingi plaani, ettemääratuse järgi. Ja päris paljud on veendunud, et suudavad selle oma saatuse kavatsusi ette aimata, uurides horoskoope või võttes appi selgeltnägi. Isegi intellektuaalist riigipea François Mitterrand tavatses enne tähtsate otsuste tegemist oma astroloogiga nõu pidada.

Kuid kui saatus peaks meid tõepoolest nõõridest tõmbama nagu marionette, siis millist rolli mängib meie elus juhus? Kas me nimetame juhuslikeks lihtsalt vaid selliseid sündmusi, mis järgivad küll mingit plaani, kuid mis jääb meile meie teadmatuses varjatuks? Millest me üldse räägime, öeldes „juhus“?

„Juhused on juhtumid, mis tulevad ootamatult,“ kirjutavad vennad Grimmid oma saksa keele sõnaraamatus lakooniliselt ning lisavad: „Juhus tähistab ettearvamatut sündmust, mis ei allu meie mõistusele ja meie kavatsustele.“ Just niisugusel kaksipidisel viisil me seda mõistet kasutamegi: juhuseks näib meile sündmus, mille taga me kas ei tuvasta reeglit või mida keegi ei ole ette plaaninud.

Esimene tähendus on lihtsam: juhuslik on see, mida me ei oska või ei taha teisiti seletada. Juhuslike vahedega rabisevad aknale vihmapiisad; me ei suuda selle taga näha mingit korda. Nii kasutab seda sõna ka teadus. Kui kallate oma kohvisse piima, moodustab see juhuslikke viirge, enne kui jaguneb ühtlaselt kogu tassis. See on füüsiku jaoks tüüpiline juhuse mõju, sest ta ei saa struktuure, mis selles segunemisprotsessis tekivad, täpselt ette arvestada. Selles on lihtne veenduda: iga kord, kui te kohvile uuesti piima lisate, näevad mustrid välja pisut teistsugused.

„Juhuse“ teine tähendus, mida me sageli argielus kasutame, on keerukam. „Miline juhus!“ ütleme, kui sündmused langevad kokku nii, et me ei näe selles mingit mõtet, ehkki ilmselt ei ole keegi ekstra püüdnud seda kokkulangemist soovitada. Seda nimetatakse kokkusattumuseks; me võiksime kõnelda ka „uskumatutest juhusetest“. Nii küsime endalt, kas mängus ei ole ikkagi kellegi suunav käsi, kui sõbranna helistab just täpselt sel hetkel, mil me tema peale mõtleme.

Selline juhtum tundub meile seda tähelepanuväärsem, mida vähem tõenäoliseks me seda peame. Sõna selles tähenduses on „juhus“ niisiis silmatorkav sündmus, mida ei ole võimalik asjade tavapärast käiku silmas pidades ära seletada.

Mis meile hämmastav tundub, sõltub siiski meie vaatenurgast. See, kes ootab oma sõbratarilt olulist teadet, ei arva ju, et tegemist on telepaatiaga, kui too korraga helistabki. Niisiis ei ole need sündmused ise, mis meile tähelepanuväärsed tunduvad, vaid ettearvamatud seosed, mida me neis näeme. Need panevad meid mõnikord juurdlema, kas nende taga ei ole siiski peidus sügavamad põhjused. Sest meie aju, nagu me näeme, on programmeeritud otsima varjatud plaane.

Stefan Kleini raamatust „Kas kõik on juhus?“

Aastavahetuse kombeid ja maagilisi rituaale

Aastavahetusega on seotud palju maagilisi rituaale – uuel aastal algab kõik justkui otsast ning seega on see suurepärane viis peegeldamaks olnut ning vaadata tulevikku. Läbi aegade on inimesed otsinud võimalusi, kuidas oma lootusi, ootusi ja unistusi järgmise aasta suhtes paremini realiseerida.

- **Laula ja hõiska.** On usutud, et ilutulestik, laulmine, hõiskamine ja lärmamine peletavad aastavahetusel eemale kurje vaime.
- **Süüta kodus küünlad.** Küünalde põletamine tähistab valguse võitu pimeduse üle ning hoiab negatiivse energia eemale. Ilus komme on viia küünlal lahkunud lähedaste haudadele, et näidata, et sa ei ole esivanemaid unustanud.
- **Uuel aastal suhtle esimesena meesterahvaga.** Usutakse, et kui uue aasta saabudes on esimene õnnesoovija naine, siis ei too alanud aasta kaasa midagi head. Seepärast tasuks olla meestel aktiivne ning julgesti kõigile aasta vahetumise puhul õnne soovida.
- **Mõttele olnule ja anna lubadusi.** Paljud leiavad, et aasta esimesel päeval peaks mõtlema möödunud aastale ning võtma vastu otsuse midagi enda juures uuel aastal parandada.
- **Oota külla meest.** Esimene inimene, kes uuel aastal külla tuleb, on tähenduslik. Kui esimene külaline on mees, toob see usutavasti õnne – oluline on, et ta lastakse uksest sisse (ise ta võtit kasutada ei tohiks). On veel parem, kui külla saabuv mees on pikk ja tumedate juustega ning toob kaasa kingitusi nagu leiba, värsked puuvilju, soola ja veini.

• **Ära korista 1. jaanuaril.** Jäta suurem koristamine pigem uue aasta teiseks või kolmandaks päevaks. Usutakse, et kui pühid tolmu või kraamid põrandaid, siis pühid hea õnne kodust välja.

• **Tee näopesurituaali.** Uue aasta hakul pese kogu perega, vanimast noorimani, ühes nõus värsket veega nägu. Vees olgu ka hõbe(sõlg). See rituaal annab hea jume ja silmanägemise ning muudab pere üksmeelseks.

• **Söö viinamarju, sealih ja läätsesid.** Usutakse, et mitmed toidud toovad uueks aastaks õnne. Hispaanlased söövad aastavahetusel täpselt 12 viinamarja – üks iga kuu eest. Aastavahetusel võib süüa sealih, aga mitte kana, sest sead tuhnivad edasi, kanad aga siblivad tagurpidi. Samuti tasub süüa läätsesid, sest need meenutavad münte ja toovad jõukuse majja.

RAKVERE TEATER

Näitlejad – Liisa Aibel, Rainer Elhi, Margus Grosnõi, Grete Jürgenson, Jaune Kimmel, Ülle Lichtfeldt, Märten Matsu, Silja Miks, Madis Mäeorg, Tiina Mälberg, Saara Pius, Anneli Rahkema, Peeter Rästas, Eduard Salmistu, Tarvo Sõmer, Elar Vahter, Natali Väli ja Imre Öunapuu

Valgustajad – Arne Maasi, Märt Sell ja Roomet Villau

Helitehnikud – Peeter Pily, Andres Raja ja Kerdo Vainer

Inspitsiendid – Katrin Kalamets, Aune Kuul ja Eili Neuhaus

Grimeerijad – Helena Kongi, Maret Kongi ja Liisbeth Liidemaa

Kostümeerijad – Anne Joorits ja Kaja Kupp

Rätsepad – Anne Komp, Merli Matti ja Kaja Uustalu

Butafoor-dekoraator – Helen Padu

Puusepp – Aare Vilba

Lavatehnikud – Aimar Ehas, Reio Kiviberg, Riho Lillakas, Ottomar Sukko, Hendrik Vilde ja Mati Väljaots

Bussijuht – Tõnu Tammjärv

Lavastusala juht – Tiit Kalm

Lavastusala juhi abi – Maie Nurmoja

Juhi abi – Helle-Mall Niinemets

Korraldusjuht – Marika Tint

Turundusspetsialist – Evelin Rikma

Reklaamijuht – Kristo Kruusman

Müügiadministraator – Daisy Kull

Projektijuht – Helen Solovjev

Trupijuht – Getter Marii Kalvik

Etendusteenistuse juht – Indrek Apinis

Raamatupidajad – Tuuli Jaansen ja Merle Siirak

Arhivaar-spetsialist – Mari Vitskovski

IT-spetsialist – Aleksander Kikkas

Digitaalkunstnik ja kujundaja – Peeter Rästas

Kirjandustoimetaja – Lauri Saaber

Dramaturg-lavastaja – Urmas Lennuk

Kino osakonnajuht – Brenda Pastimäe

Kino osakonnajuhi abi – Karolin Harjus ja Oliver-Hannes Kurs

Kino teenindajad – Julia Gorjainov, Olga Kikkas, Laura Rosin ja Andry Sten Tüvi

Kino abiteenindajad – Amanda Karakai, Tuuli Puust, Marta Sõmer, Jana Turapina ja Eliza

Vaškinel

Teenindusjuht – Kaie Kalvik

Teenindusjuhi abi – Iris Tander

Kohvikuteenindajad – Markko Karu, Andželika Krikun, Elis Kukkk, Marje Nurmepaju, Cärolin

Rajasaar ja Katrin Teichmann

Abiteenindajad – Epp Kaljos, Liivi Kasemets ja Siim Kroonmäe

Publikuteenindajad – Kersti Kalamets, Inge Kelk, Agnes Kink, Tiina Krutto, Urve Kukkk, Merli

Matti, Maarika Miilman, Marje Nurmepaju, Ülla Nõmmik, Remek Raumann, Keed Sokolov,

Viive Vaab ja Pilve Volter

Kokad – Reet Kalde ja Liina Orgus

Abikokad – Maie Rohesalu ja Kaili Kütt

Koristajad – Leena Freiberg, Nelli Hudik, Gulnara Kert ja Aniita Vahter

Majahoidja-hoovikoristajad – Taimi Tanning

Parkimiskorraldaja – Toomas Aettik

Peakunstnik – Krista Aren

Loominguline juht – Peeter Raudsepp

Teatrijuht – Velvo Väli

Kavalehe koostas Triinu Sikk, kujundas Karmen Haiba

Charles Dickensi mõtteteri

Päev, mis on kulutatud teiste peale, ei ole raisatud iseenda jaoks.

Ära toetu väljanägemisele, vaid tõenditele. Sellest paremat reeglit ei ole.

Ära ütle „ma soovin”, vaid „ma saan”. Tea, et mitte miski ei ole võimatu ning alles seejärel hinda võimalusi ja tõenäosust.

Ka suurim kahetsus ei too tagasi kasutamata võimalusi.

Laps olla pole kunagi parem kui jõulude ajal,
mil Looja ise oli samuti laps.

Pühitsen jõule südames ja püüan kanda seda tunnet läbi aasta.

Õnn on kingitus. Ära oota teda, vaid tunne rõõmu, kui ta on kohal.

Ma vaatasin tähti ja sain aru, kui kohutav võib olla surmaminejal, kes näeb kogu seda sädelevat küllust ja ei saa sealt abi või leevendust.

Taevas teab, et me ei tohiks kunagi häbeneda oma pisaraid – need on kui vihm südamele, mis on tuhmistatud maailma tolmust.

RAKVERELVEL